

TORKOMRA FORRVA

Torkomra forrva él ez a szerelem
éjbe és sálamba beburkolózva
kiáltozásom emlékéen merengek

Fogadkoztam: kútfenékről
felszálló fényből is
mint lencse összegyűjtelek

Most mégis képzelt hiányodban élek
nem-léted negatívja üldöz
didergek régi termeimben

Melleden rózsza ágyad kítakarva
homlokod mossa a megáradt
[napfény
a szemem: sérült madárszárny

KÉNYSZER

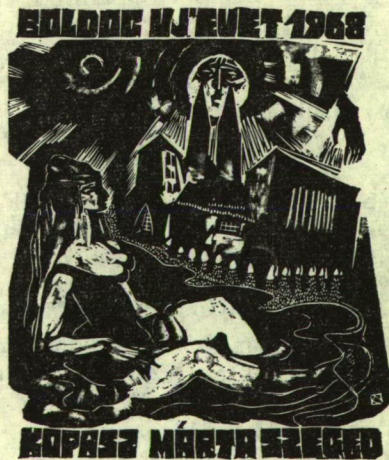
(Weöres Sándornak)

Éppen szabályos vagy így:
[a mérték,
mint vagány fejes vonalzó
lecsüng a szögről, s elveszne
[végképp
a fal fehér síkjába hajló

lámpatest alatt, de tudja: hiába
minden cél, ha ő, az eszköz
köphet a geometriára.

Az ami van már és ha lesz több:
minden törvényed áramlástan.
Mit fogalmazhatnál, ha magad
[vagy az,
amit csak te tudsz nem kimondani?

Rajtad keresem azt a képet, ami
nincs, mert egyszerre táv, s arasz, —
de kényszer, hogy el kell kiáltani.

KOPASZ MÁRTA LINÓMETSZETE